

kubist was. Volgens Guillaume Apollinaire is het de Fransche schilder Dérain, volgens anderen is het de Spaansche schilder Picasso (afb. 21). Van dezen wordt verteld, dat hij onder invloed van Polynesische plastieken zijn modellen ging steriometriseeren. Op deze wijze scheidde hij den *kunstigen* vorm van den *natuurlijken* en werd de natuur-illusie aan het beeld ontnomen. De perspectief, deze „truc misérable du tromp-l'œil" zooals de moderne franschen 't noemen, had hij reeds lang vernietigd; dit had trouwens de Fransche schilder Henri Matisse al vóór hem gedaan. (In Japan werd in de 14e eeuw door Koréhisa uit de nationale Tosa school de perspectief al vermeden).

De kubistische literatuur onderscheidt drie verschillende soorten van kubismen:

1. het physische of natuurlijke kubisme;
2. 't orphische kubisme;
3. het intuïtieve kubisme.

Het *natuurlijke* of *physische* kubisme werd vertegenwoordigd door Dérain, Braque, Delaunay e.a., het houdt visueele waarnemingselementen in, is gebonden aan het object. Men kan deze kunst rhytmische schilderkunst noemen.

Het *orphische* kubisme aanvaardt de objecten slechts door het gevoel en construeert de objectieve vormen volgens bovennatuurlijke inbeeldingskracht, d.w.z. dicht ze om, *vergeestelijkt* ze.

Het *intuïtieve* kubisme geeft de objecten slechts weer als abstracte verhoudingen. Het kubisme beteekent: in de schilderkunst de mathematische *orde* en *verhoudingen* van *maat*, *gewicht* en *inhoud* der objecten uitdrukken. Dit geldt voornamelijk voor het physische kubisme.

Tevens wil het kubisme het Begrip der dingen voor de natuur in de plaats stellen; de vernietiging der voorwerpen voor zoover ze optisch naturalistisch waarneembaar zijn.